

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Iwaszko

Protokolant: Stażysta Ewelina Zalewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 lutego 2015 r. w Warszawie sprawy

z powództwa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Delegatura w K.

przeciwko (...) Bank S. A. z siedzibą w W.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

1. uznaje za niedozwolone i zakazuje pozwanemu (...) Bank S. A. z siedzibą w W. wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści:

I.) "Poniżej określone zostały rodzaje czynności oraz wysokość opłat pobieranych przez Bank za ich wykonanie według stanu na dzień zawarcia Umowy:

1/ zmiana harmonogramu spłat kredytu (z wyłączeniem pkt. a) 2,0% nie mniej, niż 25 zł;

2/ zmiana harmonogramu spłat pożyczki (z wyłączeniem pkt. a) 2,0% nie mniej niż 25 zł;

3/ zmiana stopy oprocentowania kredytu ze stałej na zmienną (lub odwrotnie) 2,0% nie mniej niż 50 zł;

4/ zmiana stopy oprocentowania pożyczki ze stałej na zmienną (lub odwrotnie) 2,0% nie mniej, niż 50 zł. "

II) "Zmiana wysokości opłat lub zasad ich stosowania i naliczania, wprowadzenie opłat za czynności dotychczas nie ujęte w Tabeli jest możliwe z ważnych przyczyn, za którą uznaje się:

1/ zmianę miesięcznego wskaźnika cen i usług konsumpcyjnych (pot. Inflacji) publikowanego przez GUS o wartość nie mniejszą niż 0,2 punktu procentowego;

2/ zmianę w ofercie Banku dotyczącą stosunku prawnego wiążącego Bank z Kredytobiorcą polegającą na udostępnieniu nowych produktów i usług, zmianie zakresu przedmiotowych usług lub produktów albo na rezygnacji z prowadzenia niektórych usług lub produktów;

3/ zmianę o więcej niż 10% dotychczasowych cen usług świadczonych przez podmioty zewnętrzne, które to usługi są niezbędne do wykonywania czynności przez Bank.";

2. zasądza od pozwanego (...) Bank S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura w K. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 600 (sześćset) złotych na rzecz Skarbu Państwa - Kasa Sądu Okręgowego w Warszawie, tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu, od której powód był zwolniony;

4. zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego (...) Bank S.A. z siedzibą w W..

SSO Anna Iwaszko

Sygn. akt **XVII AmC 3477/13**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 lutego 2013 roku powód – Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w W. - domagał się uznania za niedozwolone i zakazania wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowień o treści:

I. „Poniżej określone zostały rodzaje czynności oraz wysokość opłat pobieranych przez Bank za ich wykonanie według stanu na dzień zawarcia Umowy:

1/ zmiana harmonogramu spłat kredytu (z wyłączeniem pkt. a) 2,0 % nie mniej niż 25 zł,

2/ zmiana harmonogramu spłat pożyczki (z wyłączeniem pkt. a) 2,0 % nie mniej niż 25 zł

(§8.1.b Umowy kredytu konsumpcyjnego gotówkowego, §8.1.b Umowy konsolidacyjnego kredytu gotówkowego),

3/ zmiana stopy oprocentowania kredytu ze stałej na zmienną (lub odwrotnie) 2,0 % nie mniej niż 50 zł”,

4/ zmiana stopy oprocentowania pożyczki ze stałej na zmienną (lub odwrotnie) 2,0 % nie mniej niż 50 zł

(§8.1.c Umowy kredytu konsumpcyjnego gotówkowego, §8.1.c Umowy konsolidacyjnego kredytu gotówkowego) ”.

II. Zmiana wysokości opłat lub zasad ich stosowania i naliczania, wprowadzenie opłat za czynności dotychczas nie ujęte w Tabeli jest możliwe z ważnych przyczyn, za które uznaje się:

1/ zmianę miesięcznego wskaźnika cen i usług konsumpcyjnych (pot. Inflacja) publikowanego przez GUS o wartość nie mniejszą niż 0,2 punktu procentowego”.

2/ zmianę w ofercie Banku dotyczącą stosunku prawnego wiążącego Bank z Kredytobiorcą polegającą na udostępnieniu nowych produktów i usług, zmianie zakresu przedmiotowych usług lub produktów albo na rezygnacji z prowadzenia niektórych usług lub produktów”.

3/ zmianę o więcej niż 10% dotychczasowych cen usług świadczonych przez podmioty zewnętrzne, które to usługi są niezbędne do wykonywania czynności przez Bank”.

(§8.3.c, §8.3.d, §8.3.f Umowy kredytu konsumpcyjnego gotówkowego, Umowy konsolidacyjnego kredytu gotówkowego, Umowy prostej pożyczki gotówkowej, Umowy kredytu przeznaczonego na sfinansowanie/ refinansowanie kosztów nabycia Pojazdów, §7.3.c, §7.3.d, §7.3.f Umowy kredytu – planu ratalnego, §14.3.c, §14.3.d, §14.3.f Umowy kredytu – planu ratalnego oraz limitu, §6.5.c, §6.5.d, §6.5.f Umowy o limit kredytowy w rachunku oszczędnościowo- rozliczeniowym)

zawartego we wzorcach umowy, którymi posługuje się pozwana – (...) Bank SA z siedzibą w W.. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

Powód wskazał, że pozwana wprowadziła sporny wzorzec umowy do obrotu prawnego. W ocenie powoda wskazane postanowienia wzorca umowy stanowią niedozwolone klauzule, gdyż są sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy konsumentów. Wypełniałyby tym hipotezę art. 385[1] § 1 kc, zgodnie z którym niedozwolonymi

są postanowienia umowy zawieranej z konsumentem, niezgodnione z nim indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy – z wyłączeniem postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Pozwany uznał żądania pozwu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana (...) Bank SA w ramach prowadzonej działalności opracowała i w dacie wniesienia pozwu posługiwała się w obrocie wzorcami umowy pt. „Umowa kredytu konsumpcyjnego gotówkowego, Umowa konsolidacyjnego kredytu gotówkowego, Umowa prostej pożyczki gotówkowej, Umowa prostej pożyczki gotówkowej, Umowa kredytu przeznaczonego na sfinansowanie/refinansowanie kosztów nabycia (...), Umowa kredytu – planu ratalnego, Umowa kredytu – planu ratalnego oraz limitu, Umowa o limit kredytowy w rachunku oszczędnościowo - rozliczeniowym”, zawierającym zapisy, do którego nawiązuje żądanie pozwu, tj.

I. „Poniżej określone zostały rodzaje czynności oraz wysokość opłat pobieranych przez Bank za ich wykonanie według stanu na dzień zawarcia Umowy:

- 1/ zmiana harmonogramu spłat kredytu (z wyłączeniem pkt. a) 2,0 % nie mniej niż 25 zł,
- 2/ zmiana harmonogramu spłat pożyczki (z wyłączeniem pkt. a) 2,0 % nie mniej niż 25 zł (§8.1.b Umowy kredytu konsumpcyjnego gotówkowego, §8.1.b Umowy konsolidacyjnego kredytu gotówkowego),
- 3/ zmiana stopy oprocentowania kredytu ze stałej na zmienną (lub odwrotnie) 2,0 % nie mniej niż 50 zł”,
- 4/ zmiana stopy oprocentowania pożyczki ze stałej na zmienną (lub odwrotnie) 2,0 % nie mniej niż 50 zł”.

II. Zmiana wysokości opłat lub zasad ich stosowania i naliczania, wprowadzenie opłat za czynności dotychczas nie ujęte w Tabeli jest możliwe z ważnych przyczyn, za które uznaje się:

- 1/ zmianę miesięcznego wskaźnika cen i usług konsumpcyjnych (pot. Inflacja) publikowanego przez GUS o wartość nie mniejszą niż 0,2 punktu procentowego”.
- 2/ zmianę w ofercie Banku dotyczącą stosunku prawnego wiążącego Bank z Kredytobiorcą polegającą na udostępnieniu nowych produktów i usług, zmianie zakresu przedmiotowych usług lub produktów albo na rezygnacji z prowadzenia niektórych usług lub produktów”.
- 3/ zmianę o więcej niż 10% dotychczasowych cen usług świadczonych przez podmioty zewnętrzne, które to usługi są niezbędne do wykonywania czynności przez Bank”.

Powyższe okoliczności zostały ustalone przez Sąd w oparciu o twierdzenia powoda zawarte w uzasadnieniu pozwu oraz załączonych przez niego do akt sprawy dowodów z dokumentów, które zostały przyznane przez stronę przeciwną. Okoliczności te były więc pomiędzy stronami bezsporne.

Nadto zgodnie z art. 227 kpc przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. W konsekwencji nie mogły być przedmiotem postępowania dowodowego okoliczności przedmiotowo nieistotne, zaś postępowanie dowodowe zostało ograniczone do normatywnie wyrażonych przez ustawodawcę przesłanek uznania postanowień wzorca umowy za niedozwolone.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Zważywszy na stanowisko strony pozwanej, w szczególności na brak sporu stron co do uznania niedozwolonego charakteru kwestionowanego zapisu wzorca, rozważania odnośnie okoliczności sprawy można ograniczyć do najistotniejszych stwierdzeń.

Przechodząc do oceny postanowień wzorca pod kątem ich niedozwolonego charakteru, wskazać należy, co następuje. Stosownie do treści art. 385[1] §1 kc, aby dane postanowienie umowne mogło być uznane za niedozwolone, musi ono spełniać cztery przesłanki tj.: (I) postanowienie nie zostało indywidualnie uzgodnione z konsumentem, (II) ukształtowane przez postanowienie prawa i obowiązki konsumenta pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami, (III) powyższe prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta oraz (IV) postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron. Omawiane postanowienie nie reguluje głównych świadczeń stron.

Przesłanka braku indywidualnego uzgodnienia nie może w tej sprawie mieć znaczenia wobec abstrakcyjnego charakteru kontroli postanowienia wzorca umownego. Sąd nie bada w niniejszym postępowaniu konkretnych stosunków istniejących pomiędzy kontrahentami, ale wzorzec i treść hipotetycznych stosunków, jakie powstałyby pomiędzy pozwanym a potencjalnym konsumentem. Nie ma zatem znaczenia, czy jakaś konkretna umowa była między stronami negocjowana ani nawet czy wzorzec był, czy też nie był zastosowany przy zawieraniu jakiegokolwiek konkretnej umowy. Kontrola ta ma bowiem charakter oceny ex ante i obejmuje wzorzec, nie zaś konkretną umowę. Istotny jest zatem fakt, że pozwany wprowadził oceniany wzorzec do obrotu poprzez wystąpienie z ofertą zawarcia umowy z wykorzystaniem go.

Dla zastosowania omawianego przepisu przesłanki II (sprzeczność z dobrymi obyczajami) i III (rażące naruszenie interesów konsumenta) muszą zachodzić równocześnie. Z reguły rażące naruszenie interesu konsumenta jest naruszeniem dobrych obyczajów, ale nie zawsze zachowanie sprzeczne z dobrymi obyczajami rażąco narusza ten interes.

Poprzez dobre obyczaje rozumie się pewien powtarzalny wzorzec zachowań, który jest aprobowany przez daną społeczność lub grupę. Są to pozaprawne normy postępowania, którymi przedsiębiorcy winni się kierować. Ich treści nie da się określić w sposób wyczerpujący, ponieważ kształtowane są przez ludzkie postawy uwarunkowane zarówno przyjmowanymi wartościami moralnymi, jak i celami ekonomicznymi i związanymi z tym praktykami życia gospodarczego. Wszystkie one podlegają zmianom w ślad za zmieniającymi się ideologiami politycznymi i społeczno – gospodarczymi oraz przewartościowaniami moralnymi. W szczególności zaś, dobre obyczaje to normy postępowania polecające nienadużywanie w stosunku do słabszego uczestnika obrotu posiadanej przewagi ekonomicznej.

W umowach o kredyt konsumencki szczególnie ważne m.in. z uwagi na konsekwencje wypowiedzenia umowy (zakończenie stosunku prawnego i stosowne rozliczenia stron), są gwarancje stałości warunków świadczonych usług, w tym przede wszystkim – kosztów spłaty kredytu oraz precyzja i staranność przy określaniu przesłanek ich zmian. Zakwestionowane postanowienia sprzeczne są z tymi zasadami. Przyznają bowiem przedsiębiorcy uprawnienie do dokonywania wiążącej interpretacji umowy, zwłaszcza w sytuacji, gdy umowa ta zawiera nieprecyzyjne i niedookreślone zwroty, pozwalające podwyższać opłaty i prowizje związane z udzielonym kredytem konsumenckim. Ważne jest, by konsument w tego rodzaju zobowiązaniach miał wiedzę o całkowitych kosztach zaciągniętego kredytu i był świadomy jakie ewentualnie i w jakiej wysokości dodatkowe koszty będzie musiał ponieść. Niedopuszczalna jest sytuacja, w której przedsiębiorca jednostronnie i wiążąco ustala podstawę naliczania dodatkowych opłat nie ujętych bądź ujętych nieprecyzyjnie w umowie. Brak jednoznacznego określenia podstaw pobieranych opłat, a także wszelkie inne niedookreślone zwroty mogące implikować po stronie konsumenta dodatkowe, nieprzewidziane w momencie podpisywania umowy koszty, są nadużyciem silniejszej pozycji przedsiębiorcy i posiadanej przez niego przewagi ekonomicznej.

W zakresie oceny stopnia naruszenia interesów konsumentów Sąd tutejszy podziela opinię Sądu Apelacyjnego w Warszawie (wyrok z dnia 2006-06-27, sygn. akt VI ACa 1505/05), że naruszenie interesów konsumenta, aby było rażące, musi być doniosłe czy też znaczące. Natomiast interesy konsumenta należy rozumieć szeroko, nie tylko jako

interes ekonomiczny, ale też każdy inny, chociażby niewymierny. Zaliczyć tu można również dyskomfort konsumenta, spowodowany takimi okolicznościami jak strata czasu, naruszenie prywatności, niedogodności organizacyjne, wprowadzenie w błąd oraz inne uciążliwości, jakie mogłyby powstać na skutek wprowadzenia do zawartej umowy ocenianego postanowienia. Przy określaniu stopnia naruszenia interesów konsumenta należy stosować nie tylko kryteria obiektywne (np. wielkość poniesionych czy groźących strat), lecz również względy subiektywne związane bądź to z przedsiębiorcą (np. renomowana firma), bądź to z konsumentem (np. seniorzy, dzieci). Konieczne jest zbadanie, jaki jest zakres groźących potencjalnemu konsumentowi strat lub niedogodności.

Odnosząc się do postanowień ujętych w pkt. I 1/ i 2/ Sąd stwierdził naruszenie art. 385[3] pkt. 9 poprzez przyznanie przedsiębiorcy prawa do wiążącej interpretacji umowy, kwestionowane postanowienia określają bowiem jedynie wysokość dodatkowych opłat, nie wskazując jednocześnie sytuacji, w których opłata ta może zostać pobrana, czyli które zmiany harmonogramu spłat powodują pobranie przez Bank opłat, a które konieczności takiej nie powodują. To do przedsiębiorcy należy prawo do jednostronnego zinterpretowania tych zapisów, w konsekwencji ustalenia wiążących konsumenta warunków pobierania takiej opłaty. Dodatkowo kwestionowane postanowienia nie wskazują podstawy do wyliczenia opłat, co w rezultacie prowadzić może do sytuacji, w której Bank podstawę tę określi w sposób całkowicie dowolny. Podobnie jak postanowienia zawarte w pkt. I 3/ i 4/ nie definiują podstawy, od której naliczona może zostać opłata, tym samym rażąco naruszają interesy konsumenta, przyznając przedsiębiorcy prawo do dowolnej interpretacji warunków umowy.

Postanowienie „Zmiana wysokości opłat lub zasad ich stosowania i naliczania, wprowadzenie opłat za czynności dotychczas nie ujęte w Tabeli jest możliwe z ważnych przyczyn, za które uznaje się zmianę miesięcznego wskaźnika cen i usług konsumpcyjnych (pot. Inflacja) publikowanego przez GUS o wartość nie mniejszą niż 0,2 punktu procentowego” zawiera wskaźnik publikowany przez GUS co miesiąc, a wzrost którego pozwala przedsiębiorcy na podniesienie opłat związanych z udzielonym kredytem. W zakwestionowanym postanowieniu zabrakło jednak określenia w jakich odstępach czasu będzie badana jego zmiana. W konsekwencji to do przedsiębiorcy będzie należała decyzja, kiedy i jak często dokonać zmiany (podwyższenia) opłat. Stosując wskazane postanowienie Bank będzie mógł zmieniać opłaty i prowizje w każdym kolejnym miesiącu, jeżeli wskaźnik wykaże wzrost w stosunku do poprzedniego miesiąca lub w innych wybranych przez Bank odstępach czasu, wykazując dowolny sposób zmiany wskaźnika. Co więcej, skarżona klauzula nie określa również istotnej kwestii, jaką jest przełożenie wzrostu wskaźnika inflacji na wzrost opłat i prowizji, co w konsekwencji prowadzi do pełnej dowolności w zwiększaniu opłat przez Bank.

Klauzula „Zmiana wysokości opłat lub zasad ich stosowania i naliczania, wprowadzenie opłat za czynności dotychczas nie ujęte w Tabeli jest możliwe z ważnych przyczyn, za które uznaje się zmianę w ofercie Banku dotyczącą stosunku prawnego wiążącego Bank z Kredytobiorcą polegającą na udostępnieniu nowych produktów i usług, zmianie zakresu przedmiotowych usług lub produktów albo na rezygnacji z prowadzenia niektórych usług lub produktów” określa przesłanki zmian w ofercie Banku na tyle szeroko i nieprecyzyjnie, że w rzeczywistości na podstawie tych postanowień przedsiębiorca ma nieograniczoną swobodę dokonywania zmian w regulaminie opłat i prowizji. Kwestionowany wzorzec nie określa, na czym polegać ma „rozszerzenie” czy „ulepszenie” funkcjonalności, nie przedstawiono też konsumentowi obiektywnych przesłanek umożliwiających zweryfikowanie tych zmian. W konsekwencji zmiana opłaty będzie zależała od działania przedsiębiorcy, który może w każdym czasie wprowadzić bliżej nieokreślone modyfikacje w ofercie. Oferowane przed podpisaniem umowy korzystne warunki finansowe, skłaniające konsumenta do podpisania umowy mogą być w czasie trwania umowy zmieniane poprzez wprowadzanie dodatkowych usług bądź rezygnowanie z niektórych ich cech. Niewykluczone, że zmiany te dotyczą tych usług, które mogły zaważyć na wyborze przez konsumenta konkretnej oferty. W ocenie Sądu tego rodzaju postanowienie nie może mieć charakteru blankietowego pozostawiając przyznanie przedsiębiorcy prawa do podejmowania wiążących zmian w ofercie. Postanowienie powinno jednoznacznie wskazywać czynniki usprawiedliwiające zmianę oraz relację między ową zmianą a zmianą opłat i prowizji, a także winno precyzyjnie określać wpływ zmiany wskazanych okoliczności na zmianę opłat i prowizji, a więc kierunek, skalę i proporcję tych zmian.

Klauzula o treści „Zmiana wysokości opłat lub zasad ich stosowania i naliczania, wprowadzenie opłat za czynności dotychczas nie ujęte w Tabeli jest możliwe z ważnych przyczyn, za które uznaje się zmianę o więcej niż 10%

dotychczasowych cen usług świadczonych przez podmioty zewnętrzne, które to usługi są niezbędne do wykonywania czynności przez Bank” jest postanowieniem niejednoznacznym, przyznającym przedsiębiorcy uprawnienie do dokonywania jednostronnych zmian w wysokości opłat i prowizji w dowolnie wybranym momencie. Nie wskazuje bowiem konkretnych i precyzyjnie określonych przesłanek, których zaistnienie warunkuje zmianę wysokości opłat i prowizji, jak również proporcji i kierunku zmian. Chcąc podwyższyć opłaty i prowizje z uwagi na wzrost wskaźników ekonomicznych, przedsiębiorca powinien przewidzieć analogiczną możliwość ich obniżania, gdy wartość tych samych wskaźników obniży się. Zakwestionowane postanowienie rażąco narusza interesy konsumenta również poprzez fakt użycia niejednoznacznego zwrotu „ceny usług”. Brak precyzyjnego określenia zakresu usług, w odniesieniu do których zmiana ceny przełoży się na zmianę opłat ponoszonych przez konsumentów powoduje, iż w praktyce zmiana taka może objąć każdą usługę świadczoną na rzecz Banku. Może to być także usługa, która nie ma żadnego związku z udzieleniem i obsługą kredytu konsumenckiego.

Skarżone postanowienie nie precyzuje również, o jaką wartość może wzrosnąć wysokość opłat w przypadku wzrostu cen usług, co w efekcie prowadzi do dowolności w decydowaniu w tej kwestii przez przedsiębiorcę, a jednocześnie uniemożliwia konsumentowi weryfikację tego uprawnienia banku.

Co więcej, nie został również określony termin, w jakim zmiany mogą zostać przez Bank wprowadzone. Zdaniem Sądu może to prowadzić do sytuacji, w której przedsiębiorca zmieni opłaty na długo po zmianie wybranego wskaźnika, podczas gdy w rzeczywistości związek ekonomiczny pomiędzy opłatami a zmianą wskaźnika nie będzie już istniał. Warto w tym miejscu podkreślić, że to na przedsiębiorcy jako profesjonalistcie ciąży obowiązek skalkulowania kosztów swojej działalności, zwłaszcza w okresie relatywnie krótkim, jakim jest czas trwania umowy o kredyt konsumencki.

Konieczne jest również ustalenie, jak wyglądałyby prawa i obowiązki konsumenta w sytuacji braku analizowanej klauzuli (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2007-03-19, sygn. akt III SK 21/06 oraz z dnia 2007-10-11, sygn. akt III SK 9/07). Jeżeli przepisy ogólne stawiają konsumenta w lepszej sytuacji niż postanowienia proponowanej umowy, to w zasadzie postanowienia te należy uznać za niedozwolone. Odstępstwo od tej zasady możliwe jest tylko, o ile zmiana jest uzasadniona specyfiką wzajemnych świadczeń lub jest kompensowana innymi postanowieniami wzorca.

Wszystkie skarżone postanowienia naruszają art. 385[3] pkt. 9 k.c., zgodnie z którym w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami są te, które w szczególności przyznają kontrahentowi konsumenta uprawnienia do dokonywania wiążącej interpretacji umowy. W niniejszej sprawie pozwany we wskazanych wzorcach umowy przyznał sobie prawo do jednostronnej wiążącej interpretacji umowy, co niweluje gwarancję stałości warunków udzielania kredytu konsumenckiego, stawiając konsumenta w niekorzystnej dla niego sytuacji. Nie sprostał również wymaganiom dotyczącym staranności i precyzji w formułowaniu warunków umowy. Decyzja o skorzystaniu z kredytu konsumenckiego z reguły jest decyzją wymagającą od konsumenta rozważenia wszelkich kwestii z tym związanych, w szczególności finansowych, dlatego też nie do przyjęcia jest sytuacja, w której konsument zaskakiwany jest podwyższanymi opłatami i prowizjami.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385[1] § 1 k.c., Sąd uznał wszystkie postanowienia wzorca umowy, objęte żądaniem pozwu za niedozwolone, zaś na podstawie art. 479[42] § 1 k.p.c. zakazał ich wykorzystywania w obrocie z udziałem konsumentów.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Przyznane stronie koszty stanowią wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 360,00 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) - ustalone na podstawie § 14 ust. 3 pkt. 2 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002- w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Mając na uwadze wynik sprawy, orzeczenie o nakazaniu pobrania od strony pozwanej opłaty od pozwu w wysokości 600,00 zł (sześćset złotych) uzasadnia art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005- o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

O publikacji prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt strony pozwanej zarządono na podstawie art. 479[44] k.p.c.

SSO Anna Iwaszko